

— Дѣ е ти сега? попита Байчо смаянъ, като искаше въ единъ мигъ всичко да прочете въ голѣмото, грапаво и добродушно Иваново лице.

— Не се грижи, па добри рѣцѣ ѝ прѣдадохъ, успокой го Боримечката.

Сега една блаженна лекота осѣти сърцето на Бойча. Лицето му свѣтнѣ и той каза растрогнать на исполина:

— Благодарѣ, бай Иване! ти ме избави отъ едно страшно мъчение.

— Абе, ползе Иванъ, то добрѣ станѣ, че наша Стайка ми обади на врѣме... защото Аничка, сайбийката де, като тръгнѣла да бѣга, видѣла наша Стайка, па ѝ каза: мари Стайке, обади на Ивана, (па мене де), че Рада не сака да бѣга, колко ѝ молихъ, та не оставайте даскалицата, ами насила ѝ отведете съ вази си... Когато чухъ това, майка му стара, азъ ли щѣ ѝ оставѣ?... Като се затекохъ... тя заключила вратата, удрямъ, викамъ, не отваря, трошѣ, влазямъ вжтрѣ... Гледамъ: тя стои тамъ при масата, държи свѣщъ въ рѣката, една вулия на масата.

— Вулията съ барутя? искрѣщѣ Огняновъ, настрѣхналь, като разбра, каква смърть си е готвила Рада.

— Вулия съ баруть зеръ, да хврѣкне до облацитѣ на хиляди парчета!... гледай глупаво момиче. Ама и азъ тогава не сѣщахъ, че това е баруть, продължи Боримечката, ами влазямъ и право къмъ неѣ. То отъ Господя ли бѣше, вѣтъръ ли влѣзе изъ вратата, свѣщъта угаснѣ... — „Какво чинишъ тука даскалице? Сички бѣгатъ, ти тука какво чинишъ?“ Па ѝ грабвамъ и хайде кждѣ Балкана, наша Стайка подиръ насъ. Стайка ѝ раздумва, тя плаче, охка... Ехъ, даскале, колко сълзи проливѣ за тебе!... Азъ те знаѣ за убить, но ѝ лѣжа, (зеръ хитрость трѣбва), казвамъ ѝ: даскальтъ е живъ и здравъ, даскалице, не се грижи, даскалице... Ама нали се забравихме... При Върлицница турци вече, не се отива натамъ... Брѣ, тѣсно!... какво да се прави?... Тогава удвоихме гората,